

Слънцето се бѣ премѣстило още погоре и печеше сега почти отвесно. Селото иглеждаше съвсемъ пусто. Нѣкжде въ другия край, единъ пѣтелъ изкукурига надълго. Когато наближиха кжщата, задъ плета на дворчето изведнѣжъ се издигна силенъ ревъ отъ нѣколко гласа — дивъ, монотоненъ, безутешенъ вой на животни. Умрѣлия бѣше вдовецъ, и оставяше три сирачета — едно дванадесетина годишно момиченце и две помалки момчета. Тѣ се бѣха изправили до стената, сгушени едно до друго, боси, мускореви, уплашени, и отъ време навреме почваха да реватъ внезапно, и пакъ така внезапно млѣкваха. Мжчно можеше да се повѣрва, че този дебелъ, грозенъ вой излиза отъ гърлата на тия деца. Би казалъ човѣкъ, че иде нѣкжде отдалечъ, отъ самитѣ дълбочини на напуканата, камениста земя. Докторътъ веднага разпороди да изнесатъ трупа на двора, облѣче престилка, сложи каучукови ржавици и се намръщи. Кметътъ заповѣда да отведатъ децата у съседитѣ, и стражара се изправи до вратнята. Донесоха покойника, забуленъ съ шарено платно, върху една стара, откъртена врата. Сложиха